

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ο τραπεζίτης 'Ιακώβ συναντᾷ τὸν χρηματιστὴ Σαμουήλ ὅταν ἕναν παρισινὸ δρόμο. Ὁ Σαμουήλ εἶνε ἀδύνατος καὶ κατσοφιασμένος.

— Τί ἔπαθες, φίλε μου; τὸν ἔρωτᾷ ὁ 'Ιακώβ. Ποτὲ δὲν σὲ εἶδα σὲ τέτοια χάλια.

— Ἀλλοίμονο, ἀπαντᾷ ὁ Σαμουήλ. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φύγω πολὺ γρήγορα καὶ γιὰ πολὺ μακριά. Ἡ ἡμέρες μου στὸ Παρίσι εἶνε μετρημένες. Ἡ κατάσταση μου δὲν εἶνε καθόλου καλὴ κατὰ τὴν τελευταία γνωμάτευσι. Δὲν μὲ σηκώνει πειὰ ὁ τόπος.

— Μὴν χάνεις τὸ θάρρος σου, καὶ μὲνε, τοῦ λέγει ὁ 'Ιακώβ. Αὐτοὶ οἱ γιατροὶ δὲν ξέρουν καμμιά φορά τί λένε.

— Μὰ δὲν εἶνε ὁ γιατρός πού μὲ συμβουλεύει νὰ φύγω μακριά ἀπὸ τὴ Γαλλία. Εἶνε ὁ δικηγόρος μου!

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΘΗΛΥΚΑ

— Σοῦ εἶπε τίποτα ἢ μαμά σου χθὲς πού γύρισες στὸ σπίτι πολὺ ἀργά τὴ νύχτα;

— Ὁχι.

— Γιατί;

— Γιατί αὐτὴ γύρισε τά... μεσάνυχτα!...

ΚΑΛΗ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ ***

Ἐπειτα ἀπὸ τὴ δουλειά, ὁ νεαρὸς κομψὸς ὑπάλληλος πλησιάζει στὸ δρόμο τὴν δακτυλογράφο τοῦ ἰδίου γραφείου καὶ τῆς λέει:

— Λοιπὸν, δεσποινίς, ἀποφασίζουμε νὰ γλεντήσουμε λιγάκι ἀπόψε; Γίνονται τόσοι χοροί.

— Τὸ θέλω κι' ἐγὼ νὰ πᾶμε μαζὺ, ἀπαντᾷ ἡ ὡραία δακτυλό, ἀλλὰ θὰ σᾶς ζητήσω πρωτίτερα μιὰ χάρι. Ὁ διευθυντὴς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε, γιατί ἄλλοιῶς... καταλαβαίνετε, θὰ μοῦ κόστιζε αὐτὸ πάρα πολὺ.

— Σὺμφωνος. Ἀλλὰ θὰ σᾶς ζητήσω κι' ἐγὼ κάτι. Ἡ κυρία τοῦ διευθυντοῦ δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε γι' αὐτὸ τὸ γλέντι... γιατί... καταλαβαίνετε, θὰ μοῦ ἔκανε σκηνές...

ΜΠΡΡΡΡΡΑΒΟ !

Ὁ Μέγερ λέει στὸν Βάις:

— Ἐστοιχημάτιστα χθὲς δέκα χιλιάδες φράγκα ὅτι ἡ γυναίκα μου μοῦ κάνει ἀπιστίες.

Ἐνας ἄλλος, πάλι, γράφει:

«Εἶχα μιὰ νόστιμη μελαχροινὴ φίλη. Ἦταν σοβαρὴ καὶ πολὺ ἀφωσιωμένη σὲ μένα. Ὅταν ἦρθε ἡ μόδα τῶν ξανθῶν μαλλιῶν ἀλλάξε κι' αὐτὴ τὸ χρῶμα τους. Τότε ὅμως παρατήρησα ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται ἀνόητη, φλύαρη καὶ νὰ τῆς ἀρέσει νὰ παίξῃ μὲ τοὺς ἀνδρες. Ἐπειτα, πολλές φορές κυριευόταν ἀπὸ κάτι τρελλὲς ἰδέες πού μ' ἀναστάτωναν. Ἀλλοτε, πάλι, ὑπέφερε ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ἀμνησία. Δὲν θυμόταν οὔτε τ' ὄνομά της. Εἶχε προτιμήσει νὰ χάσῃ τὴν ὑγεία της χάριν τῆς μόδας. Μπορῶ, λοιπὸν, νὰ μὴ μισῶ θανάσιμα τὰ ξανθὰ μαλλιά;»

Ἐνας ἄλλος ἐπίσης δηλώνει: «Ἡ ξανθὴ γυναίκες εἶνε ἀναίσθητες καὶ κρύες!» Καὶ τὸ ὕβρεολόγιο κατὰ τῶν ξανθῶν γυναικῶν συνεχίζεται στίς σελίδες τῶν «Κινηματογραφικῶν Νέων». Ὡστόσο, φίλες μου, δὲν φταίνε αὐτοὶ οἱ κατεργάρηδες οἱ ἀνδρες. Φταίνε ἡ ἴδιες ἡ γυναίκες. Ἐγιναν ὅλες ξανθές. Ἐτσι τὸ ξανθὸ χρῶμα ἔγινε κοινὸ κι' ἔχασε τὴν ἀξία του καὶ τὴν ἐκτίμησι τῶν ἀνδρῶν.

Ὡστόσο, πρὶν κλείσω αὐτὸ τὸ ἄρθρο μου, ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ πῶ δυὸ λόγια σ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους ἀνδρες. Ἡ γυναίκες μπορεῖ νὰ εἶνε ὅλες ἴδιες, μὰ ἀπὸ αὐτοὺς ἐξαρτᾶται νὰ τίς κάνουν... φλογερές! Κάθε γυναίκα ἔχει τὸ «κουμπί» της, τὴν ἀδυναμία της, ἐκεῖνο πού τὴν ἠλεκτρίζει. Καὶ ἀρκεῖ ἕνας νὰ προσέξῃ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ γιὰ νὰ γίνῃ εὐτυχισμένος. Τ' ἄλλα ὅλα εἶνε ἀνόητες δικαιολογίες. Τὸ ξέρω καὶ τὸ πιστεύω αὐτὸ, γιατί κι' ἐγὼ εἶμαι ξανθὴ, κι' ὥστόσο εἶμαι σωστό... ἠφαιστέιο!» ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥΥ

— Λοιπὸν;

— Φαντάσου τύχη. Ἀπόψε κέρδισα τὸ στοίχημά μου.

ΠΩΣ ΤΗΝ ΗΘΕΛΕ

Ὁ Μπρόμπεργκ, ὁ ἐξηντάρης, θέλει νὰ παντρευτῆ καὶ πάει νὰ ἰδῆ τὸν Μπλούμ, τὸν μεσίτη.

— Ὅριστε, κύριε, τοῦ λέει ἐκεῖνος δείχνοντάς του διάφορες γυναικείες φωτογραφίες. Ὅριστε μιὰ γυναίκα μὲ ξανθὰ μαλλιά, νὰ μιὰ ἄλλη μὲ καστανά, ἄλλη μὲ μαῦρα, ἄλλη μὲ κόκκινα. Διαλέξτε.

— Ἄκουσε, φίλε μου, λέγει ὁ Μπρόμπεργκ. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ γυναίκα πού νάχῃ ξανθὰ μαλλιά, οὔτε καστανά, οὔτε μαῦρα, οὔτε κόκκινα. Θέλω μιὰ γυναίκα πού νάχῃ ὑπομονή.

Ὁ Κλάιν, ὁ τραπεζίτης, προσκαλεῖ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς κόρης του στὸ γραφεῖο του.

— Πές μου, φίλε μου, τοῦ λέει, παντρεύεσαι τὴν κόρη μου μόνο γιὰ τὴν προίκα της;

— Σᾶς βεβαιῶ, κύριε Κλάιν, ἀπαντᾷ ὁ νέος, ὅτι δὲν τὴν παντρεύομαι μόνο γιὰ τὴν προίκα της.

— Καὶ γιὰ τὰ προτερήματά της βέβαια. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Βέβαια. Καὶ γιὰ τὰ προτερήματά της.

— Κι' ἔχει πολλὰ. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Πάρα πολὰ. Τρία ἑκατομμύρια!

Κόκκαλο ὁ Κλάιν.

ΑΜΙΜΗΤΟΝ

— Δὲν μοῦ λές, μπαμπᾶ, τί θὰ πῆ χρεωκοπία; ρωτᾷ ὁ μικρὸς 'Ισαάκ τὸν χρηματιστὴ πατέρα του.

— Χρεωκοπία θὰ πῆ, παιδί μου, νὰ βάζῃς τὰ λεφτά σου στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ σου κ' ὕστερα ν' ἀφήνῃς νὰ σοῦ παίρνουνε οἱ δανεισταὶ σου τὸ σακκάκι σου.

ΨΕΜΑ ΜΕ ΟΥΡΑ

Ὁ κύρ Χαράλαμπος, κυνηγὸς τερατολόγος, ἐννοεῖ μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους νὰ κοροϊδεύῃ καὶ τὴν γυναίκα του.

Μιὰ μέρα, γυρίζοντας ἀπ' τὸ κυνήγι τῆς παρουσιάζει μιὰ μπεκάτσα.

— Τὴν σκότωσες ἐσὺ αὐτὴν; τὸν ρωτᾷ πονηρὰ ἡ γυναίκα του.

— Καὶ βέβαια, ποιὸς ἤθελες νὰ τὴν σκοτώσῃ;

— Εἶσαι βέβαιος πὼς τὴν σκότωσες ἐσὺ ὁ ἴδιος;

— Ναι, σοῦ λέω.

— Μὰ βρὲ ψεύταρε, ἐμένα θέλεις νὰ γελάσῃς; Ἀφοῦ τὴν ἔχεις ἀγοράσει. Νά, ἀκόμη ἔχει ἐπάνω της τὸ χαρτάκι μὲ τὴν τιμὴ πού σοῦ τὴν πούλησαν!

— Ἄ, γι' αὐτὸ τὸ λές; Δὲν εἶνε ἡ τιμὴ της αὐτὴ. Εἶχα σκοτώσει τόσο πολλές μπεκάτσες, πού γιὰ νὰ μὴ χάσω τὸ λογαριασμὸ ἐκόλλησα στὴν καθεμιὰ ἕνα χαρτάκι μὲ τὸν αὐξὸντα ἀριθμὸ της!

Ἐνας διάσημος γκαφατζῆς βρίσκεται σὲ σχέσεις μὲ μιὰ πλουσία χώρα, πού ἔχει ἤδη κηδεύσει τέσσερις ἀνδρες.

Ἐπειτα ἀπὸ φλέρτ λίγων ἡμερῶν τὴν ζητεῖ εἰς γάμον.

Ἡ χήρα ἀρνεῖται κατηγορηματικῶς.

— Καταλαβαίνετε, τοῦ λέει. Ἀρχίζω ν' ἀποθαρρύνωμαι. Σκεφθῆτε λοιπὸν. Τέσσερες φορές χήρα.

Ὁ γκαφατζῆς ἐπιμένει:

— Δοκιμάστε ἄλλη μιὰ φορά, κυρία. Ἡ τύχη μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ.

— Γιατί ἀφήσατε τὴν τελευταία σας θέσι;

— Θὰ παρατηρήσω στὴν κυρία, πὼς ἐγὼ δὲν τὴ ρωτῶ γιατί ἡ τελευταία της καμαριέρα τὴν ἀφῆσε...